

Република Србија
УПРАВНИ СУД
5 У. 11339/13
18.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "А.А." д.о.о. из ..., кога заступа пуномоћник Татјана Суџум, адвокат из Београда, ул. Мајке Јевросиме бр. 6/7, поднетој против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Управе царине, Комисије за жалбе Управе царина, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, ради поништаја решења, број 148-04-039-00-544/2013 од 03.06.2013. године, у правној ствари царинској, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

- I** Тужба **СЕ ОДБИЈА**.
- II** **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Суботица број УП-389/1-13 од 25.02.2013. године, донетим у поновном поступку, којим су у смислу члана 105. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 73/03...62/06), а у вези члана 308. Царинског закона ("Службени гласник РС" бр. 18/10, 111/12), измењени подаци у ЈЦИ УВ-4 број: 30023 од 20.12.2004. године, ЦИ Јавна складишта, у рубрикама 31, 33 и 47. Истим решењем утврђен је износ од 228.558,06 динара, на име мање плаћене царине за робу стављену у слободан промет по предметној ЈЦИ, те утврђено да наведени износ неће бити наплаћен, са разлога што је тај износ већ наплаћен по решењу Царинарнице Суботица број УП-388/1-05 од 02.03.2005. године.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 10.07.2013. године, тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, повреда правила поступка, неправилно утврђеног чињеничног стања и због тога што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног

стања. Указује да је наступила преклузија за предузимање мера из члана 105. став 5. Царинског закона, јер је побијано решење, којим су предузете наведене мере (мењањем података у царинској декларацији, изменом Тарифног броја и царинске стопе и обавезивањем увозника да плати утврђени износ на име мање плаћене царине), донето 25.02.2013. године, односно по истеку рока од 5 година рачунајући од дана када је прихваћена предметна царинска декларација. Међутим, опреза ради, тужилац указује и да није било процесних услова за примену члана 105. став 5. Царинског закона. Наиме, тужилац сматра да је роба правилно тарифирана и да представља машину за млекарство, те истиче да је назив робе унет у декларацију према факури произвођача. Даље наводи да су те податке, као и робу, прегледали цариник и контролор царине, који су својим потписом и печатом оверили декларацију. Сматра да је неправилно примењено материјално право тиме што је увезена роба сврстана у став који одговара њеној споредној функцији, будући да се у конкретном случају ради о уређају који је намењен за мужу, а да је процес хлађења млека саставни део муже. Указује да је царински орган навео неистините податке када је у диспозитиву ожалбеног решења навео да у декларацији треба да стоји: “остали уређаји за хлађење остало, машине за хлађење млека “Б.Б.” јер то не одговара својствима, техничким карактеристикама и намени увезених предмета. Истиче да тужени орган није поступио по налогу Управног суда јер није утврдио шта је главна функција увезеног апарата - мужа или хлађење млека. Осим тога, тужилац истиче да се на његове примедбе које је дао на записник Царинске комисије од 02.07.2012. године, није изјаснила Комисија органа, већ сам орган, иако не поседује потребно знање у погледу функционисања предметног уређаја. Наводи да је у конкретном случају требало извршити вештачење предметног уређаја при раду, преко независних вештака, а што је и предложио у примедбама изјављеним на записник од 02.07.2012. године. Тиме што је сврставајући машине у царински код 8418690090 са наименовањем “остали уређаји за хлађење, остало, остало машине за хлађење млека “Б.Б.”, царински орган је, по мишљењу тужиоца, погрешно применио одредбе Царинског закона и Царинске тарифе. Такође, тужилац наводи да је у жалби на првостепено решење поднео и опредељени трошковник, при чему је у образложењу своје одлуке тужени орган навео да тужилац нема право на трошкове према члану 104. став 1. Закона о општем управном поступку, не узимајући у обзир чињеницу да је одредбом члана 104. став 6. истог закона, прописано да трошкове странке и другог лица у поступку, проузроковане поступком покренутим по службеној дужности или у јавном интересу, а које странка односно лице у поступку није проузроковало својим понашањем, сноси орган. Предлаже да суд у спору пуне јурисдикције преиначи оспорено решење, обустави поступак накнадне контроле и обавезе орган управе да тужиоцу надокнади трошкове управног спора и то за састав тужбе по АГ и судску таксу на тужбу, али и за трошкове наведене у трошковнику уз жалбу на првостепено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења, те предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у смислу члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према стању у списима предмета, Управни суд је пресудом 19 У. 9143/11 од

20.01.2012. године, уважио тужбу и поништио решење туженог органа 01/5 бр. У/П-351/07 од 10.05.2007. године, из разлога што је Уставни суд одлуком број Уж 949/2008 од 01.06.2011. године, у првом ставу диспозитива, усвојио уставну жалбу и утврдио да је пресудом Врховног суда Србије У 5813/07 од 11.04.2008. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбијена, односно Уставни суд је нашао, да се Врховни суд Србије у пресуди није изјаснио о доказном предлогу из тужбе да се увиђајем од стране стручне комисије царинског органа на лицу места непосредном употребом предметног уређаја утврди да ли је његова главна функција мужа или хлађење млека, о којем доказном предлогу се није изјаснио ни царински орган, те имајући у виду да нису образложени разлози због којих тај доказни предлог није прихваћен, то је пресудом Врховног суда Србије, У 5813/07 од 11.04.2008. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на образложену судску одлуку, као елемент права на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, Управни суд је пресудом број 19 У 9143/11 од 20.01.2012. године, поништио решење туженог органа од 10.05.2005. године, због повреде правила поступка, односно што тужени орган у образложењу наведеног решења није оценио све наводе жалбе и за своју одлуку дао довољне разлоге, као и што царински орган није одлучио о доказном предлогу тужиоца да Комисија царинског органа присуствује на лицу места коришћењу уређаја, ради утврђивања да ли је функција увезеног уређаја мужа млека.

У поступку поновног решавања по жалби тужиоца, изјављеној против првостепеног решења од 25.02.2013. године, тужени орган је поступајући у свему по примедбама суда, отклонио учињене повреде правила поступка и у образложењу оспореног решења дао образложене разлоге због којих је нашао да се царинска роба коју је тужилац декларисао по ЈЦИ УВ-4 број 30023 од 20.12.2004. године, сврстава у тарифни став 8418.69 00 90 као “Остали уређаји за хлађење, остало” са стопом царине од 7 %, а не у тарифни став 8434.20 00 00 Царинске тарифе као: Машине за млекарство “Б.Б.” са стопом царине од 1%, што у свему прихвата и овај суд. Наиме, у поновно спроведеном поступку, утврђено је да је Комисија дана 27.06.2012. године у присуству директора предузећа извршила увиђај, односно присуствовала непосредној употреби уређаја “Б.Б.”. Комисија је том приликом установила да је предметни уређај у тренутку употребе био инсталиран у затвореном систему за мужу крава и употребљавао се као део система за мужу, те је непосредним опажањем рада уређаја утврђено да је главна функција предметног уређаја брзо хлађење млека непосредно након муже, те да се на основу техничке документације произвођача “В.В.” s.p.a. из ... и каталога тужиоца, може утврдити да је главна функција предметног уређаја – хлађење млека, о чему је састављен записник од 02.07.2012. године. Тужилац је на наведени Записник изјавио примедбе, али како у истима нису изнете нове чињенице и докази који би утицали на промену налаза датог у Записнику, Комисија је остала при свом основном налазу.

Тужени орган је оценио као неоснован навод жалбе да је наступила преклузија и да царински орган није могао донети решење о претарифирању у смислу става 5. и 6. члана 105. Царинског закона, са разлога што се у конкретном случају ради о решењу које је донето у поновном поступку, а у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина, број 148-04-039-00-1221/2012 од 28.01.2013. године, којим је поништено решење Царинарнице број УП-86/1-12 од 16.07.2012. године и предмет враћен на поновни поступак и одлуку. Наведено решење Царинарнице је донето у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина, 04 број У/П-351/7-2007 од 23.03.2012. године, којим је поништено решење Царинарнице Суботица, број УП-388/2-05 од 16.01.2007. године и предмет враћен на поновни поступак и

одлуку, а у извршењу пресуде Управног суда 19 У. 9143/11 од 20.01.2012. године, којом је поништено решење туженог органа 01/5 бр. У/П-351/07 од 10.05.2007. године. Такође, што се тиче навода жалбе у коме се износи трошковник, тужени орган указује да треба имати у виду да према одредби члана 104. став 1. Закона о општем управном поступку, произлази да је правило да свака странка сноси сопствене трошкове везане за поступак по одређеној управној ствари, а да према ставу 2. овог члана, одступање од правила из става 1. постоји код двостраначких и вишестраначких управних ствари, те како се у конкретном случају ради о једностраначкој управној ствари, то се примењује правило из става 1. члана 104. Закона о општем управном поступку, са којих разлога по налажењу туженог органа, нема места накнади трошкова које тужилац наводи у жалби против оспореног решења, будући да накнада трошкова за правна заступања долазе у обзир само када у поступку учествују две или више странака са супротним интересима, па у таквим случајевима једна странка може тражити накнаду тих трошкова поступка од стране друге стране, о чему се у конкретном случају не ради.

Имајући у виду наведено, Управни суд налази да је тужени орган оценио све наводе жалбе, у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број: 33/97 и 31/01, “Службени гласник РС”, број 30/10) и дао разлоге због којих их сматра неоснованим. У погледу опредељених трошкова у жалби, тужени орган је полазећи од одредбе члана 104. став 1. Закона о општем управном поступку, као и чињенице да се у конкретном случају ради о једностраначкој управној ствари, нашао да тужилац нема право на тражене трошкове, за коју одлуку је у образложењу оспореног решења и по оцени Управног суда дао довољне и јасне разлоге.

Суд је ценио све наводе тужбе, који су истицани и у жалби, али је нашао да се њима не доводи у сумњу законитост оспореног решења. Наиме, карактеристике предметне царинске робе утврђене су на основу Записника о накнадној контроли од 26.12.2006. године, каталога произвођача “FIC” s.p.a из Италије, каталога увозника, записника Комисије од 02.07.2012. године, која је присуствовала увиђају, као и стручног мишљења Одељења за царинску тарифу Управе царина. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да предметна роба представља расхладне резервоаре за млеко са уграђеним расхладним системом, која не доприноси директно функцији муже, правилно је тужени орган закључио да се према Царинској тарифи у складу са Основним правилом за примењивање Царинске тарифе 1. и 6., те Напоменом 2 уз Главу 84. наведена роба сврстава у тарифни став Т. бр. 8418 Царинске тарифе, дајући за своју одлуку правилне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одлучујући о захтеву тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције Суд налази да за то нису испуњени законом прописани услови, из члана 43. Закона о управним споровима, имајући у виду да је тужба одбијена.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за надокнаду трошкова управног спора Суд је, имајући у виду да тужилац није успео у предметном управном спору, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, применом одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), који се сходно примењују на основу

члана 74. Закона о управним споровима.

Суд није одлучивао о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног поступка имајући у виду да, у смислу члана 66. Закона о управним споровима, може одлучивати само о трошковима коју су настали у току или поводом управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 18.02.2016. године, 5 У. 11339/13

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа- судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП